

ЕДВА ЛИ...

Ворно Орбхавской русалкѣ.

Замислена вечеро надъ златни полъ
Разсипане тиха тѣга
И въ свѣтлия въздухъ, високо надъ насъ
Просипана съ цвѣтна дѣга.

*

На огнети лентѣ, оитъ цвѣтитъ сирани
На насита, цвѣтна съ макъ
Самойти, оити оитъ тиха любовъ
Оравахи Варненскии влакъ.

*

Почамена въ краи оитъ свѣта рѣка
Потрѣвване росната рѣка,
Златисити палази единъ одиръ
Зрѣтъ

Лѣтъха на ширъ и на дълъгъ.

*

Оитъ сипанѣта бездна на твоитъ очи
Се потѣха скрѣдити слова,
Беззвучно, по власи по намъ свѣта тѣ:
Едва ли токмо нѣга, едѣва!

*

Житѣискиитъ наши пѣтери, цѣи,
Едѣва се гостѣха и пакъ
Надъ надъ нази цѣи се разлѣка/рѣла
И сипана ти пейнии кракъ...